

Aug. 12. 1856

K 513/970.

Eles Jánosom! Képelem: minc elsovát,
korol aron: hogy én ily nagy gonddal, sz-
lop közé zárom senéket jelen iraimax,
ha már az maga meg nem lépne is, hogy ily
gyorsan valóvalok leveledre. Türelem bará-
tom, hi fog eunek ola tümi levelem
vegem, nagyobb tromoniságodra pedig, minc
örömedre.

Megyobb az: hogy ezen most nem
el tölem Lévai is Toit kauri; az öleg Vágó is
igékeres de nem jött el; olas meg-mendom
alább. Igen, igen jól mulassunk, Lévai a leg-
komolyabbau nyilatkozatana az elváltás szomoni
szalóban az vola!!!) peracében, hogy dögöljén meg
(s. i. ö.) ha valaha Haurára jön: képelem há
menyire képelem magis utajverelöt. Pedig nem
vépiünk öne, nem is dispanálunk, csak — ki-
tyáitunk! E nemes mulassig Lévai egész eassa-
jába lenül; pedig hegény szi most adta
Fnebeignit 180 pengő sziöt valóos versei nyoma-
tisának postláisul, a melles hogy Pompei
meg eriffi is kenne, kiiván a kaplóban, a
qui ö azat püvris kudmáit in Jánoskának;

nem ártana
hogy aprán át
a könyv kenne
elkötö kenne

miről én is iram nered minő borágyról, s bizonyosan megörökösöm
Levai (Allalmasin türenime nekem Levai meggyomrom; - Lotomeris
üdvözlő!) ha nem igazolja magát. Tekintetűleg elvértessé a pértől;
ez még nem lesz volna nagy baj ha én nyeresem való el, de nem is az
az nem történi, hanem történi az: hogy én is elvértessém a magamé,
Még az is orvosolni lehetne volna az által: hogy kétszem Mirtoloz
na vágya öre (nagy sem lévi péni kértessé fogadój), de holnap még mekkor
kell kértessém s gyarmatensis Kájvári öböl; innem meggyomrom magadnak
jelen hangulatomnak, természetem dacára is, hogy már hára-jónak az
enyémek. A nyereség mellett nem övörkösöm, máséjé elég érvényes vértessé-
gemes. Az utolsó essén igen képi elméletre is kértessé kértessém
fülelem hallatára: „Lásd Lari!” - jöle Levai - bek képi meggyomrom
a kértessém! „Nem így mulassunk volna ennyi pértől Mirtolozom!”
„Az is boldog volna a ki essé az utas indítványozta!” „Persze hogy bo-
lowd, humifus is!” „Nem is az bek képi utlaghullásos esse van!”
„Külthas már ha a bankó elhullós!” Rival barátom! az utolsó essén
örökös karzagásban kértessém; emleyessünk kértessé, átlósat vágós hogy
el nem menő kértessém; én kértessé is kértessém hogy el nem kértessém még ké-
rtessém a magyar vesztésnél jöle essé kértessém, melyet Levai is kértessém
va kértessém. — Vágo nem jöle minő embliem; halosja vola; valami
Borasi névi agy kértessém esse kértessém s gendasszonya M éve kértessém
az mendá: hord el kértessém a kértessém. Mára nem jöle és az a kértessém,
a ki kértessém kértessém a kértessém üvege a kértessém kértessém, a kértessém
kértessém, a kértessém ömből kértessém, néli essé a kértessém, egy kértessém
kértessém, s a ki kértessém kértessém; kértessém kértessém kértessém is kértessém;
az esse g övörkös történi, kértessém kértessém is kértessém az ut meggyomrom,
a kértessém egy kértessém kértessém, a kértessém kértessém kértessém. Barátom
kértessém illyet: egy kértessém kértessém, által 3 kértessém kértessém!
De kértessém kértessém: essé a kértessém kértessém esse kértessém kértessém

az a kezéig leshet vára a successió; meg is kapta ugy kétféle
nagy tudon, de erőstörőn maga is meghalt temetkez halállal,
s onnal a családhat magva paradt. Fajoga a predescina hús a
hi men. Vajonát ou vola dolga, azis nem jött el!

De most vessem észre: hogy kezegeivel töltött vele a lapot, a
levelet karsalmára. Hogy történt nam valami, azis semélen nem fogod
kagadni; s én okajom is hogy ez a valami hokent nappal karszon;
ezét valami nem tudt; s nem emlegetem már arra: hogy mióta ér-
keltemen isam ere. Neasajm!

Igen ömlöt hogy Lactó elucaron, Ladd lásson világot; sán nel-
let is jobb lesz volna valahon meeni ha már huzás nem jövedel; haem
perre tudom: hogy aradályos ha valami!

Menszomaz Japilam! valószínű, hogy jobbe tudom er életem; ad
álhat neki legmelyebb kérfelmiaóna s üdvözléses, azis önkise okaj-
kaját: hogy legyen fremsis!

Meglehet, s nagyon fűresen is elhíffít hogy Julia feléni
aggodalmunk alapsalam; de meg sem áis a pülei pamet melless
a jó barátos fiú elmegessis; a gyermek kelleme, küi-lang, na-
gyon fejtis; superflua cautela nem nocet! s leány ugy is orzprre
kegyessis poszóra min a fűi, s gyatran a kellemi admaingot te-
pit lemnis. Mi igen szeretnént a muldor foba jött kegyéből
menül elebb euni; abból a kegyiből s. i. melyet Julia fűi;
s semelgűs is: hogy vagy így, vagy úgy euni fogunk. A Lashonya
is elfogyas reides román amny! Seveser csinálhat!

A hanguly feléni historia'it Seveser tudot; a pesti
napló orat kötenesesen látom, a Lajló gyatrabban de az is
eibetel fűt fannavát eynis. A pesti napló ingyen nem adja,
[nem is fogadram el]; levelem nem aradot, jden hísonyaint köi-
nem tudtam mis imi neki; 20 pengő forincom kenis rá

évenleint, s magam meg nem remlésem, misztan Jávra,
Pál level eddig hordassut, fájó mérs, s maga sefére
kallgassal nyilvansá hogy nem pronomerál. Igazad van,
nem is igen enderet engem semmi illyeu; kiváló minis hallom
a többlet kós töled is, an illyeu mordoban viss esme-ese s seben
lene!) A brassam róla másfor, s nelem egyen magyar seméfelem
amugy naturaliser is megmondja: hova seyyem a helys; arrán
gumboldobam is egyfor róla, misztan én is nyitkainis pörök
volnéit ha volnéit; (már k vasárnap nem papoldam)

Allyan jó kedvem vola levelem elyei míg leváiel
iss volak slegulált kéjöt meg elösem sebecem s tollam való
fogaladásai; de mikely: eker a mihes pacsójátu an izzadom-
an köreliset, mincháis sehanyolódóm; lejjöt lez eke se~~h~~mi
ismet. Nai másis zaisam oflop tige an első lapon is
jrodas? egyferü ora van: tudodra atamm a mi, hogy an Emlé
lap kipoldásaim álkalat igen nagy barátsággal suttú se-
irat illyen nagysagu papir min jelen levelem, s an oflopot is oby-
not beune, minis an első lapon rismatarsam. Ne hái mie miéssé?
Hai baráim! a minis a másolatok rapom: előterese an Emlé
lap, illegesen bele; s majd a gusa is meg: épre véven; hogy anon
szív is hija van! Hid meg. ha tudom, soha egy beúis sem iratol.
Most már Könyvelen vagyot, ha an eddigi mundaí hásonalannul le
nem atamm. Mis Jánoskám! csórolom an a jelen pillanacham
vannos hemboldodas is dukagyó agraúdás! irad le a mi meg hára
vagyon, an an: a 402-414 lapos; vironléi lap mindóne; an uróbo
jó a mi megvan er abol: he ady nyugos ok (402) a mi smet megvan
már er: "Önként Önként... (415) Er an usóbbi idóre le a hika mondó!
Tudom valami samrány usa le, ha smet an folpansá sef laune; anis vár
keltat nimia arámeddig. a négyes papirei semmi egyen semmi nem ess!
terekéj sem irás an ingyan, szíval quisek lefint. Össolat, öléllés mindógy
jóvalas. Létfajósoddal, Létfajósommal egyen. igen kint Mida
aug 12. x